

Ο ΕΡΩΣ... ΜΑΣΚΑΡΑΣ!

[ἀποκρηάτικο]

Α'

ΤΟΥ ἔρωτα μιὰ μέρα τοῦ ἐμπῆκε
νά γίνη μασκαρᾶς... — Αἶ ; πῶς ; αὐτὸ
ὁ νοῦς σας γιὰ παράξενο τὸ βρῆκε ;
Σκεφθῆτε καὶ θὰ τῶδρετε σωστό !

Τρελλὸς Θεός , τὴν τρέλλα προστατεύει ,
αὐτὴν γιὰ ἔρωμένη του ποθεῖ
κι' ἀφοῦ ὅλον τὸν κόσμον μασκαρεύει ,
γιατὶ κι' αὐτὸς νὰ μὴ μασκαρευθῇ ;

Β'

Καὶ κάθεταὶ καὶ σπάνει τὸ κεφάλι
'ς τοὺς δρόμους μὲ ποιά μάσκα νὰ φανῇ,
καὶ βρίσκει ... ! — Καὶ χαρά ἔχει μεγάλη !
καὶ βρίσκει ... ! — Μὰ λιγάκι ὑπομονή !

Γ'

Ἕνα καμπούρη γέρο, ποῦχε μείνει
ἐρείπιο 'ς τῶν χρόνων τὸ σωρό,
μὲ μιὰ μικρὴ κοπέλλα νὰ τα ψῆνῃ
καμάρωνα προχθὲς 'ς ἓνα χορό.

Σὰν οἶδρα 'ς τὸ πλευρό της τριγυρνοῦσε,
τῆς ἔλεγε λογάκια τρυφερά,
αἰσθήματα κι' ἀγάπαις τῆς πουλοῦσε
κ' ἐχόρευε μαζί της 'ς τὰ γερά.

Καὶ ὅλοι ποῦ τὸν 'βλέπαν ἐγελοῦσαν
— "Αχ ! ἔγινε ρεζῆλι ὁ φουκαρᾶς ! —
καὶ ὅλοι ποῦ τὸν 'βλέπαν ξεφωνοῦσαν :
— Κυττάτε ! Νά, ὁ ἔρως μασκαρᾶς ! ...

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ